

சும்மா இரு

ஞானிகள் பலரும் கூறுகின்றனர். “சும்மா இரு” என்று

ஏன் அப்படிக்கூறுகின்றன ?

என்ன பொருளில் அவ்வாறு கூறுகிறார்கள் ?

நமது மனோ இயக்கத்தையும் ஆன்மீகத்தையும் நம்மால் பிரித்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

நாம் ஒவ்வொருவரும் தனிநபராக இருந்தாலும், நாம் மற்றவர்களோடு பல சந்தர்ப்பங்களிலும் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறோம். அப்போது அவரது மனதில் என்ன இருக்கிறது என்பதை நம்மால் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அதுபோல் நம்முடைய மனதில் என்ன இருக்கிறது என்பதை அவரால் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

மனது என்பதே ஒரு புதிரான அம்சமாக உள்ளது. நாம் ஒருவரைப் பார்க்கும்போது, அவரது உடலும், உருவமும் மட்டுமே நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரியும். ஆனால் அவருடைய உள்ளம் எப்படி இருக்கிறது என்பது நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரியாது.

இப்படி அடுத்தவர்களைத் தெரிந்துகொள்வது சிரமம்; அதை விட்டு விடலாம். நம்மை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்வோம். நமது உள்ளம் எப்படி இருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியுமா? அடுத்தவர்கள் தங்கள் மனதினுள் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது வேண்டுமானால் சிரமமாக இருக்கலாம். நாம் பிறந்தது முதல் இன்று வரை நாம் நமது மனதுடன்தான் இருந்து வருகிறோம். நமது மனதோடு தொடர்புடன்தான் இருந்து

வருகிறோம். நம்முடைய மனது எப்படி அமைந்திருக்கிறது என்று பார்த்தால், அதுவே பெரிய புதிராகத்தான் அமைந்துள்ளது.

நாம் கேள்விப்பட்ட ஒரு கதை - வசதியுள்ள ஒரு பணக்காரர். பணம் இருந்தும், வசதி இருந்தும், தனக்கு மனதில் அமைதியும், சந்தோஷமும் இல்லை; துக்கமும் துயரமுந்தான் இருக்கின்றது எனக் கருதுகிறார். மன அமைதி பெற என்ன செய்வது ? துக்கங்கள் நிவர்த்தியாக என்ன செய்வது ? - இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் தேடி, ஊருக்கு வந்திருக்கும் முனிவர் ஒருவரைச் சந்திக்கிறார்.

அந்தத் துறவியும் அவருக்கு வழிகாட்ட சம்மதிக்கிறார். ஒரு பையில் பத்து லட்சம் ரூபாய் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு மறுநாள் தன்னைச் சந்திக்குமாறு கூறுகிறார்.

பணக்காரரும் பத்து லட்சம் ரூபாய் பணத்துடன் மறுநாள் அந்த முனிவர் உட்கார்ந்திருக்கும் மரத்தடிக்குச் செல்கிறார். பணத்தை முனிவரிடம் கொடுத்துவிட்டுப் பணிவாக முனிவருக்கு முன்னால் உட்காருகிறார்.

பணக்காரரைக் கண்முடி தியானத்தில் அமருமாறு கூறிவிட்டு அந்த முனிவர் பணப்பையுடன் அங்கிருந்து தப்பி ஓடுகிறார். பணக்காரர் அதைப் பார்த்து திடுக்கிட்டார். போலிச்சாமியாரிடம் பணத்தைக் கொடுத்து ஏமாந்துவிட்டோம் என மனம் துடித்துப்போனார்.

அந்தப் பணக்காரர் தனது கனத்த உடம்பைத் தூக்கிக் கொண்டு அந்த முனிவரைத் துரத்தினார். ஆனால் முனிவரைப் பிடிக்கமுடியவில்லை. பணக்காரர் இரண்டு

முன்று தெருக்களில் ஓடி அலைந்துவிட்டு, வேறு வழி தெரியாமல் வெறுங்கையுடன் திரும்பினார். நொந்துபோன மனதுடன், அந்த முனிவர் முதலில் உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்கே திரும்பிவந்தார்.

அங்கு அவருக்கு ஓர் அதிசயம் காத்திருந்தது. அவரை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடிய அந்த முனிவர், அவருக்கு முன்னால் அங்கே திரும்பி வந்து உட்கார்ந்திருந்தார். பணக்காரர் அங்கே போனதும் அவரது பணப்பையைப் பணத்துடன் பணக்காரரிடமே திரும்ப ஒப்படைத்தார்.

இப்போது பணக்காரருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. நிம்மதிப் பெருமூச்சு அவரிடம் இருந்து வந்தது. இழந்து போன பணம் திரும்பக் கிடைத்த மன அமைதி அவருக்கு ஏற்பட்டது.

இப்பொழுது முனிவர் பணக்காரரிடம் கேள்வி கேட்கிறார்; “இந்தப் பணத்தை நீ என்னிடம் தருவதற்கு முன்னால் அது உன்னிடந்தான் இருந்தது. இப்போதும் அந்தப் பணம் உன்னிடம்தான் இருக்கிறது.

“இதே பணம் முதலில் உன்னிடம் இருக்கும்போது நீ மன நிம்மதி இல்லாமல் இருத்தாய். இப்போதும் அதே பணந்தான் உன்னிடம் இருக்கிறது. ஆனால் நீ மன மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறாய்...

“உன்னுடைய இந்த மன மகிழ்ச்சிக்கு இந்தப் பணந்தான் காரணமென்றால், இந்தப் பணம் முதலில் உன்னிடம் இருக்கும்போதே இந்த மகிழ்ச்சியும் இருந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் அப்படி இருந்திருக்கவில்லை...

“இந்த மன மகிழ்ச்சி ஏற்கனவே உனக்குள்தான் எங்கோயோ இருந்திருக்கவேண்டும். உனக்குள்ளே இருந்த மன மகிழ்ச்சி ஏன் இவ்வளவு நேரமும் தெரியாமல் இருந்தது?...

நம்முடைய மனதே ஒரு புதிரான தன்மையில் இருக்கிறது. நமக்குள் என்ன இருக்கிறது என்பது நமக்கே தெரியவில்லை.

சரி; பணம் திரும்பக் கிடைத்துவிட்டது; மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்த மகிழ்ச்சி எவ்வளவு நேரத்துக்கு நீடித்து இருக்கும் ?

ஒரு வேடிக்கையான கதையைக் கூறுவதுண்டு.

ஓர் ஊரில் திடீரென மாலை வேளையில் அசரீரியாக ஒரு சப்தம் ஆகாயத்திலிருந்து கேட்டது.

“மக்களே! உங்களுக்குத் தேவையானவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு தேவையானவற்றை ஒரு சீட்டில் எழுதிக் கொள்ளுங்கள். அதை ஊருக்கு வெளியே இருக்கும் மைதானத்தில் உள்ள கூடையில் போட்டுவிட்டு, இரவு 12 மணிமுதல் காலைவரை இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். காலையில் வீட்டுக்குப்போனால் நீங்கள் விரும்பியவை அனைத்தும் உங்களுக்கு வழங்கப்படும்!

-இதுதான் அந்த அசரியின் அறிவிப்பு.

இப்படிக்கூட நடக்குமா என்று ஒருவரும் அதை நம்பவில்லை. இருந்தாலும் அப்படி ஒரு பிரார்த்தனை செய்வது ஒன்றும் சிரமமானதல்ல.

ஆகவே ஊர்மக்கள் அனைவரும் தங்களுக்கு என்ன தேவை என்பதை ஒரு சீட்டில் எழுதி மைதானத்திலேயே அமர்ந்து பிரார்த்தனை செய்தார்கள்.

மறுநாள் காலை வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். அவர்கள் கேட்டவை கிடைக்கும் என்று அவர்கள் முழுமனதுடன் நம்பவில்லை.

ஆனாலும் அவர்கள் கேட்டவை அனைத்தும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன.

அவர்கள் கேட்டவையெல்லாம் கிடைத்ததால் அவர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

ஆனால் இந்த மகிழ்ச்சி எவ்வளவு காலத்துக்கு நீடித்தது?

சிலர் ஒருவாரம் மகிழ்ச்சியாக இருந்தவர்கள் : சிலர் ஒரு மாத காலம் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்கள்.

அதற்குப் பிறகு அவர்களுக்குப் புதுப்பிரச்சினை ஆரம்பித்திருந்தது.

“நாம் இதற்குப் பதில் இதைக் கேட்டிருக்கலாமோ? அவர்கள் நம்மை விடவும் சிறந்ததைக் கேட்டிருக்கிறார்களே...” - என்று ஒவ்வொருவரும் எண்ணத் துவங்கிவிட்டார்கள்.

அவர்களுடைய மன மகிழ்ச்சி, எப்படி வந்ததோ, அப்படியே போய்விட்டது.

நமது மனதே ஒரு புதிராக இருந்து செயல்படுகிறது. ஏதோ காரணத்தால் மகிழ்ச்சி அடைவதாகவும், பிறகு அந்த மகிழ்ச்சியை இழப்பதாகவும் உள்ளது.

நமது மனதே ஆசையைக்கொண்டுவருகிறது. அந்த ஆசை நிறைவேறினால் மகிழ்ச்சி ஏற்படும் என்று கூறுகிறது. ஆசை நிறைவேறிய பிறகும், மகிழ்ச்சி நீடிப்பதாக இல்லை. நமது மனதே ஒரு புதிராகச் செயல்படுகிறது. ஒரு மாயாஜாலத்துக்கு உட்பட்ட ஒன்றாகச் செயல்படுகிறது.

ஆனால் நமது பிரச்சினைகள் அனைத்தும் மறைந்து கிடைப்பது நமது மனதில்தான். இது நமக்கே தெரிகின்றது. நமது மனதில்தான் நமது பிரச்சினைகள் அனைத்தும் தங்கியிருக்கின்றன என்பது நமக்கு வெளிப்படையாகவே தெரிகிறது.

ஆனால் அந்த பிரச்சினையை எப்படி அணுகுவது, எப்படி சீரமைப்பது, எங்கிருந்து ஆரம்பிப்பது - என்பதுதான் தெரியவில்லை. அதுவும் ஒரு பெரிய புதிராக உள்ளது.

புத்தரைப்பற்றி நாம் அனைவருக்கும் தெரியும். புத்தரைத் தெரியாதவர்கள் எவரும் இருக்கமாட்டார்கள்.

அவர் செல்வச் செழிப்புமிக்க ஓர் அரண்மனையில் அரச குமாரனாக பிறக்கிறார். அவருக்கு உலகத்தின் துன்பங்கள் எவையும் தெரியக்கூடாது என அவரது பெற்றோர் விரும்புகின்றனர். அதனால் உலகத்தின் மோசமான பகுதிகள் அனைத்தும் அவருக்கு மறைக்கப்படுகின்றன.

ஆனால் தற்செயலாக அவர் ஒரு முதியவரைச் சந்திக்கிறார், வயது முதிர்ந்த முதியவர் ஒருவர், தள்ளாடிய நிலையில் கம்பு ஒன்றை ஊன்றியவாறு நடந்து செல்லுவதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படுகிறார். இப்படியொரு தோற்றத்தை இதுவரை அவர் பார்த்திராததால் அது பற்றி விசாரிக்கிறார்.

எல்லோருமே ஒரு காலத்தில் இப்படித்தான் ஆகப் போகிறோம் என்று அவருக்குப் பதில் அளிக்கப்படுகிறது. அடுத்தாக அவர் ஒரு நோயாளியைப் பார்க்கிறார்.

இந்த மாதிரியான நோய் எல்லோருக்கும் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்து உள்ளது என்று அவருக்குக் கூறப்படுகிறது.

இறந்துபோன ஒரு மனிதரைப் பார்க்கிறார். இப்படித்தான் ஒரு காலத்தில் நாம் அனைவருமே இறந்து போய்விடுவோம் என்று அவருக்குப் பதில் கொடுக்கப்படுகிறது.

அதுவரையிலும் அவர் அனுபவித்த சந்தோசங்கள் அனைத்துமே பொருளற்றுப் போய்விட்டன. “இந்த உலகமே துயரத்தால் மூடப்படுள்ளது. நாம் அதனைச் சரியாகக் கவனிக்காமல் இருந்துள்ளோம்; என்று அவர் எண்ணுகிறார்.

தனக்கு ஏற்பட்ட துயரத்தை உலகத்தின் ஒட்டு மொத்தத் துயரமாகப் பார்க்கிறார். உலகத்தவர்கள் அனைவரும் வெளிப்படையாக சில இன்பங்களை அனுபவித்து வந்தாலும், அடிப்படையில் துன்பத்திலும் துயரத்திலுமே இருந்து வருவதாகக் கருதுகிறார்.

இதற்கு தீர்வு காணவேண்டுமென்ற ஒரு துடிப்பு அவருக்கு ஏற்படுகிறது.

உலகத்தை மூடியிருக்கும் இந்தத் துன்பங்களிலிருந்து விடுபடுவது எவ்வாறு என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதையே லட்சியமாகக்கொள்கிறார்.

அவருடைய இந்த இலட்சியத்துக்கு அவருடைய சூழ்நிலை இடையூறாக இருக்கக்கூடாது என்று கருதுகிறார்.

தனது லட்சியத்துக்காகப் பாடுபடும் நோக்கத்தில் தனது குடும்பத்தைத் துறந்து வெளியேறுகிறார்.

அரசு பதவி அவருக்குக் காத்திருக்கிறது. அதனையும் புறக்கணிக்கிறார்.

தீர்வு காணவேண்டும் என்னும் ஒரே நோக்கத்துடன் காடுகளுக்குச் சென்று கடுந்தவம் மேற்கொள்கிறார். அவர் சத்திரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வீரர். கடுமையான பயிற்சிகளை மேற்கொள்ள அவர் சிறிதும் தயங்கவில்லை.

கடினமான விரதங்களையும், பயிற்சிகளையும் தீவிரமாக ஏற்று தவவாழ்க்கையை மேற்கொள்கிறார்.

ஆன்மீகம் என்பதை எடுத்துக்கொண்டால், ஆன்மீகத்தையும் ஆன்மீகப் பயிற்சிகளையும் பிரிக்கமுடியாது.

ஆன்மீகப் பயிற்சிகள் என்பவை வெறும் வரட்டுத்தனமான பயிற்சிகளல்ல. இந்தப் பயிற்சிகள் அனைத்தும் அற்புதமான அனுபவங்கள் பலவற்றை உள்ளடக்கியவை.

அந்தப் பயிற்சிகள் அனைத்திலும் அவர் ஈடுபாடு காட்டுகின்றனர். அந்தப் பயிற்சிகள் சம்மந்தப்பட்ட ஆனந்தமான அனுபவங்கள் பல ஏற்படுகின்றன. இத்தகைய பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டிருப்போர் அனைவருக்கும் இந்தப் பயிற்சிகள் பற்றிய விவரம் தெரியும்.

வேடிக்கையாக ஓர் உதாரணத்தைச் சொல்வதுண்டு.

துப்பாக்கியால் சுடும் பயிற்சியை ஒருவர் மேற்கொள்கிறார். பலவிதமான பயிற்சிகளுக்குப் பிறகு, நன்கு குறிபார்த்து சுடும் தகுதியைப் பெறுகிறார். அவருடைய திறமை அங்கீகரிக்கப்பட்டு, முதற் பரிசுகூட அவருக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது.

ஆனால் ஒரு நாள் நடு இரவில் அவரது வீட்டுக்குள் திருடர்கள் இருவர் நுழைந்துவிடுகிறார்கள். இவரும் வீட்டில்தான் இருக்கிறார். வீட்டில் துப்பாக்கியும் இருக்கிறது. துப்பாக்கியில் தோட்டாக்களும் உள்ளன.

திருடர்களைக் கண்டதும் இவரது உடல் நடுங்க ஆரம்பிக்கிறது. துப்பாக்கியை எடுத்து திருடர்களின் கைகளிலேயே ஒப்படைத்துவிடுகிறார். எல்லோரும் இவரைப் பிறகு கேட்கிறார்கள் : “துப்பாக்கி சுடும் பயிற்சியெல்லாம் எடுத்துவிட்டு, திருடன் கையிலேயே துப்பாக்கியைக் கொடுத்துவிட்டாயே” - இப்படி பலரும் கேட்கும்போது அவர் கூறுகிறார் : “எனக்கு துப்பாக்கி சுடும் மைதானத்தில்தான் சுடுவதற்கு முடியும். இப்படித் திருடர்களுடையெல்லாம் எதிர்த்து சண்டை போடமுடியாது. அதற்கெல்லாம் நான் பயிற்சி எடுக்கவில்லை”.

-இப்படி அவர் கூறும்போது நாம் அவரை எப்படி எடுத்துக் கெள்வது ?

ஆன்மீகத்தில் எத்தனையோ விதமான தியான முறைகளும் பயிற்சிகளும் உள்ளன. அந்தத் தியானங்களில் ஈடுபடும்போது, அரிதான, அருமையான அனுபவங்கள் பல ஏற்படுவதுண்டு.

ஆனால் நமது வாழ்க்கையில் நாம் ஏதாவது பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கும்போது, அந்த அனுபவங்கள் அனைத்தும் நம்மை விட்டுவிட்டு ஓடிவிடும். நமது பிரச்சினைகளை நாம் தான். நிராயுதபாணியாக நேருக்கு நேர் சந்தித்தாகவேண்டும். தியானங்களின் மூலமாகவும், பயிற்சிகளின் மூலமாகவும் நமது பிரச்சினைகளை நம்மால் நேருக்கு நேர் சந்திக்க முடியாது.

தியானப் பயிற்சிகளை நாம் உதவிக்குக் கூப்பிடுவோ -மானால் அவை என்ன சொல்லும் தெரியுமா ?

“நீ உனது பிரச்சினைகளையெல்லாம் முடித்துவிட்டுவா. அதன்பிறகு நாம் ஆனந்தமாகத் தியானம் செய்யலாம்” - என்று கூறிவிடும்.

இதே நிலைதான் புத்தருடைய வாழ்விலும் ஏற்படுகின்றது. எத்தனையோ விதமான பயிற்சிகளை அவர் மேற்கொள்கிறார். எத்தனையோ விதமான அனுபவங்கள் அவருக்குக் கிடைக்கின்றன.

இப்போது கூட புத்தருடைய வழியில் வந்தவர்கள் பலவிதமான தியானப் பயிற்சிகளைக் கொடுத்து வருகிறார்கள். அவற்றில் நல்லவிதமான அனுபவங்கள் கிடைப்பது உண்மை.

அப்படிப் புத்தருக்கு எத்தனையோ விதமான ஆனந்த அனுபவங்கள் கிடைத்தன. ஆனால் புத்தர் தேடிவந்த தீர்வை, அந்த அனுபவங்களால் கொடுக்க முடியவில்லை.

புத்தர் மேலும் தனது பயிற்சிகளைத் தீவிரப்படுத்திப் பார்க்கிறார். அப்படியும் அவர் தேடிவந்த தீர்வு

கிடைக்கவில்லை. பயிற்சியின் விளைவாக அவர் உடல்நலம் நலிவுற்றதுதான் மிச்சம்.

தோல்வியடைந்துவிட்டோம். என்ற விரக்தி மனப்பான்மை அவருக்கு ஏற்படுகிறது. நடக்கக்கூட சக்தியற்ற மன விரக்தியுடன் ஒரு மரத்தினடியில் அமருகிறார்.

எத்தனையோ விரதங்களையும் பயிற்சிகளையும் மேற்கொண்டும். சரியான தீர்வு கிடைக்காத நிலையில் மனம் ஓடிந்துபோய் அங்கே உட்காருகிறார். எல்லாவிதமான முயற்சிகளையும் கைவிட்ட நிலையில் எதுவுமே செய்யத் தோன்றாமல் அமைதியாக உட்காருகிறார்.

அந்நிலையில் அவர் எத்தகைய தீர்வைத் தேடி வந்தாரோ அது அவருக்குக் கிடைக்கிறது.

அவர் மிகவும் ஆச்சரியப்படுகிறார். “இரவு பகலாக எத்தனையோ முயற்சிகள் செய்து கடும்பாடுபட்டோம். எந்தப் பலனும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் எல்லா முயற்சியற்று - உட்கார்ந்திருக்கும்போது, நாம் தேடிக் கொண்டிருந்த தீர்வு கிடைப்பது எப்படி சாத்தியமாயிற்று ?” -என அவர் ஆச்சரியப்படுகிறார்.

“நாம் ஏதாவது செய்து, அதனால் பலன் கிடைத்தது என்றால், அதில் ஒரு நியாயம் உள்ளது. நாம் எதுவுமே செய்யாத நிலையில். நாம் எதிர்பார்த்த பலன் கிடைத்ததென்றால் அது எப்படித்தான் ஏற்பட்டது ?” - என்று அவர் ஆச்சரியப்பட்டார்.

அவர் சாதாரண மனிதரல்லர். அறிவுக் கூர்மை மிகுந்தவர். தனது மன இயக்கத்தின் செயல்முறையை

ஆழ்ந்து கவனிக்கிறார். அவருக்கு ஏற்பட்ட தீர்வு அவருக்கு எப்படி ஏற்பட்டது என்பதைக் கண்டுபிடிக்கிறார்.

அதை அவர் மற்றவர்களுக்கும் தெரியப்படுத்துகிறார்.

“ஆசையே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம்” என்பதை உலகத்தவர்களுக்கெல்லாம் அறிவிக்கிறார்.

“ஆசை இருந்து கொண்டிருந்தால். துன்பமும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கும். ஆசையை விட்டுவிட்டால் துன்பங்களும் மறைந்துவிடும்” - இப்படி அவர் தனது கண்டுபிடிப்பை விளக்குகிறார்.

அவருடைய போதனை என்ன என்பது நம் அனைவருக்குமே தெரியும். ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் ஓர் ஆரம்பப் பாடசாலை மாணவனைக் கேட்டால் கூட சொல்லிவிடுவான். “ஆசையே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம்” - என்று மிகவும் சர்வ சாதாரணமாகக் கூறிவிடுவான்.

அந்த அளவுக்கு புத்தருடைய உபதேசம் அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒன்றாக இருக்கிறது. “ஆசைதான் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் -ஆசைகளை ஒழித்து விட்டால் துன்பங்களையும் ஒழித்துவிடலாம்” என்பது புத்தர் கூறும் விளக்கம்; அதாவது கண்டுபிடிப்பு.

புத்தர் அன்று கண்டுபிடித்ததை மேம்போக்காக எடுத்துப் பார்க்கும்போது, அவர் கூறுவது சரிதான். ஆனால் உண்மையில் அவர் கண்டுபிடித்தது அதுவன்று. ஆனால் மேம்போக்காக அப்படித்தான் விளக்கம் கொடுக்க வேண்டியது நேர்ந்துள்ளது.

ஆனால் புத்தர் கண்டுபிடித்தது வேறு.

அவர் அன்று கண்டுபிடித்ததுதான் என்ன ?

அன்று அவர் தனக்குள் ஒரு வித்தியாசமான மனோ இயக்கத்தைக் கண்டுபிடிக்கிறார். அவருக்குள் இயக்கும் அந்த மனதின் ஒரு பகுதியில் ஆசை என்பதே இல்லாமல் இருக்கிறது. அப்படி ஒரு வித்தியாசமான மனோ இயக்கம் தனக்குள் இருப்பதை அன்று அவர் கண்டுபிடிக்கிறார்.

ஆசைப்படாமல் இயக்கும் ஒருவித மனோ இயக்கத்தைத் தனக்குள் கண்டுபிடித்த அவர், அதற்கு நிர்வாண நிலை என்று பெயர் கொடுக்கிறார்.

ஆனால் அதைப் பற்றி மேம்போக்காக வெளியே செல்லும்போது, “ஆசையே துன்பத்துக்குக் காரணம். ஆசை இல்லாவிட்டால் துன்பம் இல்லை” என்றுதான் சொல்ல வேண்டியதுள்ளது. அப்படியானால்தான் அதனை அடுத்தவர்களுக்கு விளங்கும்படி தெரிவிக்க முடியும்.

தகவல் தெரிவிக்கும் நோக்கத்திற்கு மட்டுமே. “ஆசையே துன்பத்துக் காரணம்” என்று கூறுகிறார்.

ஆனால் அந்த உள்ளார்ந்த தன்மையானது, விவரிக்க முடியாத அம்சத்தில் உள்ளது. அதற்கு அவர் புதிதாக ஒரு பெயரையும் கொடுக்கிறார் அதை நிர்வாண நிலை என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“இப்படி ஒரு நிலை ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இருக்கிறது என்பதே ஒருவருக்கும் தெரியாமல் உள்ளது. இப்படி ஒரு நிலை உள்ளது என்பதை அனைவருக்கும் தெரிவியுங்கள்” என்று அவர் தனது சீடர்களுக்குக் கூறுகிறார்.

அப்படித் தெரிந்திருக்கும் பட்சத்தில், அதற்கான வழிவகையில் ஆன்ம சாதகர்கள் ஈடுபடுவார்கள் என்பதை அவர் நம்புகிறார். “அப்படி ஒரு நிலை இருப்பதையே எங்கெங்கேயோ போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் அப்படி ஒரு நிலை ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இருக்கிறது என்பதை நாம் அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டும்”- என்று அவர் கூறுகிறார்.

அந்த நிர்வாண நிலை என்பது என்ன ? அது நமக்குள்ளேதான் இருக்கிறது என்று கூறுகிறார். உண்மையில் அது என்ன ? அந்த நிலையின் தன்மைதான் என்ன ? அதன் இயக்க உண்மைதான் என்ன ? உண்மையில் அப்படி ஒரு நிலை உள்ளதா ?

நம்முடைய ஆன்மிக சாஸ்திரங்கள், பலவிதமான விபரங்களைப் பற்றியும் கூறியுள்ளன. இந்த நிர்வாண நிலை பற்றி சாஸ்திரங்கள் எதையாவது கூறியுள்ளனவா ?

அப்படிக் கூறியிருக்கும்பட்சத்தில், இந்த நிர்வாண நிலையைப் பற்றி என்னதான் கூறுகின்றன ?

அல்லது புத்தர்தான் முதன்முதலாக இதுபற்றிக் கூறியிருக்கிறாரா ?

நமது சாஸ்திரங்களிலும் இந்த நிலை பற்றி விவரிக்கப்படுகிறது. ஆனால் வேறு பெயர் கொடுக்கப்பட்டு இது விவரிக்கப்படுகிறது.

நமது சாஸ்திரங்களில், “மனோநாசம்” என்ற பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டு நமது மனதின் இந்த அம்சங்கள் விளக்கப்படுகின்றன.

சாஸ்திரங்களைத் தெரிந்தவர்கள் இந்த வார்த்தைகளைக் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம்.

“மனோலயம்”.

“மனோ நாசம்”.

மனோலயம் என்று, ஏதோ புரியாத பெயரைக் கொடுத்துவிட்டதால், அது ஒன்றும் விசித்திரமான நிலையல்ல.

இது நமக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றல்ல. நம்மோடு தொடர்புடைய ஒன்றுதான். அதற்கு ஒரு பெயரை மட்டுமே சாஸ்திரம் இப்படிக் கொடுத்துள்ளது.

அப்படி ஒரு பெயரைக் கொடுத்துவிட்டதால், அது நமக்கு சம்பந்தமில்லாத ஒன்றல்ல.

மனோலயம் என்பது வேறு எதுவுமே கிடையாது. நமது அன்றாட அனுபவந்தான் அது.

நான் உங்களுக்கு ஒரு செய்தியை விளக்கிக் கூறுவதற்கு முனைந்துள்ளேன். அப்படி விளக்கிக் கூறுவதற்கு, நான் தேவையான கருத்துக்களை சரியான முறையில் தொகுத்துக் கூறவேண்டும். நான் செய்யும் செயல் எனது மனதில் முழக் கவனத்தையும் நான் இணைத்தாக வேண்டும். எனது செயலோடு எனது மன இயக்கத்தை இணைப்பதற்குப் பெயர்தான் மனோலயம், இப்படி எனது மனதை, எனது செயலில் லயப்படுத்துவதன் மூலமே, எனது செயலைச் சரியான முறையில் செய்துமுடிக்க முடியும்.

நான் எடுத்து கூறும் செய்தியை இப்படி மனோலயத்துடன் உங்களிடம் தெரியப்படுத்துகிறேன். உங்களது தரப்பில் இதற்கு நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்.?

நான் எதை விளக்கிக் கூறுகிறேனோ அதில் உங்களுடைய முடிக்கவனத்தையும் திருப்புகிறீர்கள். நான் கூறுவதின் மீது உங்களுடைய மனதையப்படுத்துகிறீர்கள். லயம் என்பதன் பொருள் சேர்த்து வைப்பது அல்லது இணைப்பது ஆகும்.

நான் விளக்கிக் கூறுவதன் மீது நீங்கள் உங்கள் மனதை லயம் பண்ணினால் மட்டுமே, நான் கூறுவது அனைத்தும் உங்களை வந்து சேர்ந்திடும்.

என்ன கூறவேண்டும் என்பதில் நான் எனது மனதை லயம் பண்ண வேண்டும். அதைப் புரிந்துகொள்ளுவதில் நீங்கள் உங்கள் மனதை லயம் பண்ணவேண்டும்.

லயம் என்பது சேர்க்கை; ஓர் இணைப்பு

மனதிறனுடைய சேர்க்கை இல்லாமல் எந்தச் செயலையும் நம்மால் செய்ய முடியாது. இந்த லயம் இல்லாமல் எந்தக் காரியத்தையும் நம்மால் செய்யமுடியாது.

ஆன்மீகத்தில், மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி தியானங்கள் பலவற்றைச் செய்கிறோம். பிரார்த்தனை செய்கிறோம் : நாமஜெயம் செய்கிறோம். இவை அனைத்துமே மனதை ஒருமைப்படுத்தி லயப் படுத்துவதேயாகும்.

இந்த லயம் இல்லாத அம்சம் எதுவுமே நமது வாழ்க்கையில் கிடையாது. நாம் எதைச் செய்தாலும் அங்கு இந்த மனோலயம் உள்ளது.

நாம் சில முயற்சிகளைச் செய்கிறோம். அந்த முயற்சி வெற்றியடைந்ததும் நமக்கு மனமகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. நமது

மனது, அந்த மகிழ்ச்சியில் ஈடுபாடுகாட்டி, அந்த மகிழ்ச்சியான மனநிலையில் லயமாகிவிடுகிறது.

இது மகிழ்ச்சிக்கு மட்டுமன்று.

நமக்கு ஒரு தோல்வியோ, இழப்போ ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. அதனால் நமக்கு மனத்துயரம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. நமது மனது, அந்தத் துயரத்தில் லயமாகி விடுகின்றது. அதனால்தான் அது துக்ககரமான அனுபவமாகிவிடுகிறது.

இப்படி, நமது மனதானது எப்படி எப்படி லயமாகிறதோ, அந்த லயத்துக்கு ஏற்ற அனுபவங்கள் நமக்கு ஏற்படுகின்றன.

நமது தியானங்கள் மூலமாக இத்தகைய லய நிலைகளை நாம் நிர்வாகம் செய்கின்றோம். சில பயிற்சி முறைகளையும், நுணுக்கங்களையும் பயன்படுத்துகின்றோம். அத்தகைய நுணுக்கங்களைப் பயன்படுத்தும்போது, அது சம்பந்தமான அனுபவங்கள் கிடைக்கின்றன.

நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள் பலதரப்பட்டவைகளாக உள்ளன. இந்த அனுபவங்கள், ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு ஏற்படும் அனுபவமாக இருக்கலாம்; அல்லது ஒரு யோகிக்கு ஏற்படும் உயர்நிலை அனுபவமாக இருக்கலாம். ஆனால் அனைத்து அனுபவங்களுமே மனோலயத்தால் உருவாக்கப்பட்டவையே.

நமது மனது எந்நிலையில் லயமாகி இருக்கின்றதோ, அதற்கு ஏற்ற அனுபவம் நமக்குக் கிடைக்கிறது.

நாம் தூங்குகிறோம்; கனவுகூட இல்லாத நிலையில் தூங்குகிறோம். இது என்ன நிலை? மனோ லயத்துக்கும் தூக்கத்துக்கும் தொடர்பு உண்டா ?

நமது தூக்கமும் ஒருவித மனோலயமே. தூக்கத்தின் போது நமக்குத் எந்த அனுபவமும் இல்லாதிருக்கலாம். அனுபவமற்ற இந்தத் தன்னுணர்வற்ற நிலையும் மனோலயம். சில யோகிகள் சமாதி நிலைக்குச் சென்றுவிடுவதுண்டு. சமாதிநிலை என்று அதனைக் கூறுவதுண்டு.

இதுவும் மனோலயமே. சமாதி நிலையும் மனோலயம் என்ற பிரிவின் கீழ்தான் அமைந்துள்ளது.

இப்படி, நமது அனைத்து வகை அனுபவங்களும், அனைத்து வகை மனோநிலைகளும் மனோலயத்துடன் மட்டுமே தொடர்பு கொண்டுள்ளன.

அனைத்துமே இந்த மனோலயத்தினால் ஏற்படுகின்றன. அனுபவமாயினும் சரி, அல்லது அனுபவத்தோடு சேர்ந்திடாத தூக்கம் அல்லது சமாதியாயினும் சரி,-இவை அனைத்தும் மனோலயமே.

அடுத்துதான் மனோநாசநிலை.

இந்த மனோநாச நிலை என்றால் என்ன ?

நமக்கு ஏற்படும் அனைத்து அனுபவங்களுமே மனோலயந்தான் என்று பார்த்தோம்.

மனோநாசம் என்றால் என்னவென்று நாம் பார்த்தோமானால் அதுவும் ஏதோவொரு வித்தியாசமான அனுபவமாகத்தான் இருக்கமுடியும் என நமக்கு தோன்றுகிறது.

நாம் எதையாவது அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்றால், நாம் அதனை உணரவேண்டும் அல்லது அனுபவிக்கவேண்டும்.

அப்படியிருந்தால் மட்டுமே அது நமக்கு ஒரு பொருளாகவோ நிலையாகவோ தெரியும்.

அனுபவத்தின் மூலமாகத்தான் நாம் எல்லா வற்றையும் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

இப்படி அனுபவித்து அறியும் பிரிவின் கீழ்தான் இந்த மனோநாசமும் அமைந்துள்ளதா ?

இல்லை ; இது அந்த பிரிவிற்குள் அடங்கவில்லை.

பிறகு இந்த மனோநாசம் எந்த வகையில்தான் உள்ளது ?

இது, அறியவே முடியாத, அறிவுக்குப் பொருந்தாத ஒன்றா?

புத்தரை எடுத்துக்கொண்டால், நிர்வாண நிலை என்று இதனைக் குறிப்பிடுகிறார். நமது சாஸ்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டால் மனோலயத்திலும் சிறந்தது மனோநாசந்தான் என்று கூறுகிறது.

ஆனால் இந்த நிலைக்கு மனோநாசம் என்ற பெயரைக் கொடுக்கிறது.

நிர்வாண நிலை என்றாலும் சரி. மனோநாசம் என்றாலும் சரி, இந்த இரண்டு பெயர்களுமே ஏதோ ஒரு புதிரை வெளிப்படுத்துவதாகவே அமைந்துள்ளன. ஒரு சராசரி மனிதனுக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஒன்றாகவே தோன்றுகின்றன.

நாசம் என்றால் எதுவுமே இல்லாத நிலை என்பது போல் தோன்றுகின்றது. நிர்வாண நிலை என்றாலும் எந்த முக்கியத்துவமும் இல்லாத ஒரு நிலையைக் குறிப்பதாக உள்ளது. இவை ஏதோ ஒரு புதிரான நிலையைச் சுட்டிக் காட்டுவையாகவே உள்ளன.

ஒரு கதையை இப்படிக் கூறுவார்கள்.

ஒரு கடைவீதி. வயதான முதியவர் ஒருவர் தள்ளாடிய நிலையில் அங்கு பிச்சை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஒரு கையில் ஓர் ஊன்றுகோலும், மறுகையில் அழுக்கடைந்த ஒரு பழைய பாத்திரமும் உள்ளது.

பாத்திரத்தில் விழுந்து கிடந்த சில்லறைகளைக் குலுக்கியவாறே பிச்சை கேட்கிறார்.

கடைக்காரர் ஒருவர் அவரைப் பார்த்து, “முட்டாளே ! நீ இப்படிப் பிச்சை எடுக்கலாமா?” என்று திட்டுகிறார்.

முதியவர் அதிர்ச்சியடைகிறார். அவருடைய இயலாமைக்கு பலரும் மரியாதை கொடுத்து பிச்சையிடுவது வழக்கம். அவர் அந்தக் கடைக்காரரிடம். “ஐயா, உங்களுக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் விட்டுவிட வேண்டியதுதானே ? ஏன் இப்படித் திட்டுகிறீர்கள் ?” என்று பணிவாகவும் அந்தக் கடைக்காரரைக் குற்றஞ்சாட்டும் வகையிலும் கேட்டார்.

அந்த கடைக்காரர், அந்த முதியவரின் கையிலிருந்த பிச்சைப் பாத்திரத்தைப் பிடுங்கி தரையில் ஓங்கி அடித்தார். அந்தப் பாத்திரத்தில் உள்ள சில்லறை நாணயங்கள் எல்லாம் சிதறி ஓடின. கடைக்காரர் அந்த முதியவரை மேலும் திட்டுகிறார்.

அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களும் கூடிவிட்டார்கள்.

“இந்தப் பெரியவர் என்ன கூறிவிட்டாரென்று இப்படி நடந்து கொள்கிறீர்கள்? இது உங்களுக்கே கொஞ்சம் அதிகம் என்று படவில்லையா?.

-யாரோ ஒருவர் அந்த விவாயாரியைக் கேட்கிறார்.

அந்த வியாபாரி அமைதியாகப் பேசுகிறார்.

“இந்த முதியவர் பிச்சை எடுக்கும் பாத்திரம் மிகவும் அழுக்காக உள்ளது. ஆனால் இது சாதாரண பாத்திரமல்ல. இது தங்கத்தால் ஆன தங்கப்பாத்திரம். அது தெரியாமல்தான் அவர் அதை வைத்துப் பிச்சை எடுக்கிறார்.

“இந்தப் பாத்திரத்தை விற்றால், இந்த பஜாரில் பாதியை விலைக்கு வாங்கிவிடலாம். ஆனால் அந்தப் பாத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு சில்லறைக் காசுகளை பிச்சையெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அது எனக்குத் தெரிந்ததால்தான், முட்டாளே என்று அவரைத் திட்டினேன்”.

-இப்படி அவர் விளக்குகிறார்.

நமது மனதை எடுத்துக்கொண்டால்.

-நமது மனதினுடைய உள்ளார்ந்த உண்மையான நிலையே.

-இந்த நிர்வாண நிலைதான்.

-இந்த மனோநாச நிலைதான்.

நம் மனதினுடைய இயற்கையான நிலையே இந்த மனோநாச நிலைதான்.

இந்த மனோலயம் அனைத்தும், தற்காலிகமாக வந்து வந்து போகக்கூடிய ஓர் அனுபவநிலையே.

ஆனால் நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிவது மட்டுமே இந்த மனோலயம். நமது வாழ்வு முழுவதையும் இந்த மனோலயத்தில் வைத்துக்கொள்ளவே நாம் விரும்புகின்றோம்.

கடல் என்பது என்ன என்பதும், அது எவ்வளவு பெரிய பிரம்மாண்டமானது என்பதும் நமக்குத் தெரியும். ஆனால்

நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிவது, கடலின் மேற்பரப்பில் தெரியும் அலைகளே.

அதுபோல் மனோலயந்தான் நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. நமது அனுபவங்கள்தாம் நமக்கு வெளிப்படையாகத் புலப்படுகின்றன. நமது அனுபவங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாக இருக்கக்கூடிய அம்சம் நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரியவில்லை.

யோக வாசிஷ்டம் என்பது ஒரு நூல். அந்த நூலில் ஒரு கதை விளக்கப்படுகிறது. புராணக் கதைகளில் கற்பனைகள் அதிகமாக இருக்கும். அதில் கூறப்படும் கருத்தை மட்டும் நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

தேவர்கள், அசுரர்கள் என இரு பிரிவு. நன்மை புரிபவர்கள் தேவர்கள்; மோசமான செயல்களைப் புரிபவர்கள் அசுரர்கள் - இப்படி இரண்டு பிரிவு.

அசுரர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் இடையில் எப்போதும் போர் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

அசுரர்களுக்கு ஒரு குருநாதர் இருக்கிறார். அவர் அசுரர்களுக்கு உதவியாக எத்தனையோ உபாயங்களைச் செய்கிறார். அவர் ஒரு முறை தனது யாகத்திலிருந்து, அசுரர்களுக்கு உதவியாக பூதம் ஒன்றை வரவழைக்கிறார். அந்தப் பூதத்தை தேவர்களுக்கு எதிராக ஏவி விடுகிறார்.

அந்தப் பூதம் தேவர்களைத் தாக்குகிறது. அந்தப் பூதத்தை எவராலும் வெற்றிகொள்ள முடியவில்லை. அப்படி அதனை வெற்றிகொள்ள முடியாததற்கு ஒரு காரணம் கூறப்படுகிறது. அந்த பூதத்துக்கு “மனம்” என்று எதுவுமே

கிடையாதென்றும், அதனால் அதனை வெற்றிகொள்ள முடியாது என்றும் கூறப்படுகிறது.

இந்தப் பூதத்தை எப்படித்தான் வெற்றி கொள்வது? தேவர்களை எப்படித்தான் காப்பாற்றுவது ? பூதத்திடமிருந்து எப்படித்தான் தப்பிப் பிழைப்பது?

தேவர்களெல்லாம் ஓடிச்சென்று ஒரு தெய்வத்திடம் முறையிடுகிறார்கள்.

அந்தத் தெய்வம் அவர்களுக்கு ஓர் உபாயத்தைக் கூறுகிறது. ஒரு வழிமுறையைக் கூறுகிறது.

“நீங்கள் அந்தப் பூதத்தை எதிர்த்து போர்புரியுங்கள். ஆனால் உண்மையான முழு தீவிரத்தோடு போர் புரியக்கூடாது. போர் புரிவதுபோன்று நடித்துவிட்டு நீங்கள் தப்பி ஓடிவந்துவிட வேண்டும். அதனோடு உண்மையாகச் சண்டைபோடக் கூடாது. சண்டை போட்டாலும் உங்களால் ஜெயிக்க முடியாது. இப்படி மூன்று நான்கு முறை போர் செய்வதுபோல் நடித்துவிட்டுத் தப்பி ஓடி வந்துவிடுங்கள்.

-இப்படி அந்த உபாயத்தைக் கூறுகிறது.

தேவர்களும் அதன்படி பூதத்தை எதிர்த்து போர் புரிகிறார்கள். போரிடுவதுபோல் நாடகமாடிவிட்டுத் தப்பி ஓடி வந்து விடுகிறார்கள். இப்படி மூன்று நான்கு முறை செயல்படுகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு முறை போர் புரியும்போது, அது, அந்தப் பூதத்தினுள் ஒரு பதிவை ஏற்படுத்துகிறது; ஒரு நினைவைப் பதிவு செய்கிறது. ஒரு நினைவுத் தொகுப்பை அந்த பூதத்துக்குள் உருவாக்கிவிடுகிறது. மூன்று நான்குமுறை

நிகழ்ந்த போர்கள் அனைத்தும் ஒரு அனுபவத் தொகுப்பாகவும், நினைவுத் தொகுப்பாகவும் பதிவாகிவிடுகின்றன.

அந்தப் பதிவுகளின் தொகுப்பே அந்த பூதத்தின் மனதாக மாறிவிடுகிறது.

பிறகு அந்த தெய்வம் தேவர்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கிறது. “இனி நீங்கள் முழு மூச்சாக போர்புரியலாம்”, என்று. தேவர்கள் அந்தப் பூதத்தைப் எதிர்த்துப் போரிட்டு - மனதுடன் கூடிய அந்த பூதத்தை அழித்து விடுகிறார்கள்.

நம்முடைய மனப் பதிவுகளும், நம்முடைய அனுபவங்களும் நம்முடைய இயற்கையான இயல்பல்ல. அவை அனைத்தும் தற்காலிகமாக வந்து சேர்ந்து கொண்டவையே.

நம் மனதின் உள்ளார்ந்த அம்சம் என்பது தங்கத்தைப் போன்றது பிச்சைப் பாத்திரத்தின் தங்கத்தைப் போன்றது. பிச்சைப் பாத்திரத்தின் வெளிப்புறத்தில்தான் அழுக்குகள் உள்ளன.

அந்த பாத்திரத்தின் அக நிலையில், அந்த சுத்தமான தங்கமாக உள்ளது.

அந்த உள்ளார்ந்த அம்சம் எப்போதும் நம்மிடந்தான் உள்ளது. இந்த நிர்வாண நிலை என்பதும், மனோ நாசநிலை என்பதும் எப்போதும் நம்மிடந்தான் உள்ளது.

அந்த நிலைக்கு நாம் நிர்வாண நிலை என்றும், மனோநாச நிலையென்றும் பெயர் கொடுத்துவிட்டதால்,

-ஏதோ ஒரு விதமான பிரம்மாண்டமான நிலையை நாம் கற்பனை செய்து விடுகிறோம்.

உண்மையில் அது ஒரு பிரம்மாண்டமான நிலையா? அப்படியொரு பிரம்மாண்டமான நிலை நமக்குள் இருக்கிறதா?

நம்முடைய உள்ளார்ந்த நிலைதான் என்ன ? நம்முடைய இயற்கையான - ஆதாரமான நிலைதான் என்ன ?

நாம் ஆகாயம் என்றால் என்னவென்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும்.

இந்த ஆகாயம் என்பது சாதாரணமானதா, அல்லது பிரம்மாண்டமானதா ? - இப்படி நாம் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டோமென்றால்.

அதற்கு நமது பதில் என்னவாக இருக்கும் ?

ஓர் அறிஞரிடம் கடவுள் உண்டா, இல்லையா என்று கேட்கும்போது அவர் கூறிகிறார்.

“ நாம் கீழே குனிந்து தரையைப் பார்க்கும்போது, கடவுள் என்று எவரும் கிடையாது என்று சுலபமாகக் கூறிவிடமுடியும். ஆனால் நான் தலையை நிமிர்த்தி ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்தேனாயின். அப்படி என்னால் சுலபமாகக் கூறிவிடமுடியாது.”

நமது பிரபஞ்சம் மிகவும் பிரம்மாண்டமானது. அது இந்த ஆகாயத்தில்தான் மிதந்து கொண்டிருக்கிறது. எத்தனையோ நட்சத்திரங்கள் நமது பூமியிலிருந்து 60 அல்லது 70 ஒளி ஆண்டு தூரத்தில் உள்ளன.

சில நட்சத்திரத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஒளியானது இன்றுவரை பூமியை எட்டாமலிருக்கிறது.

இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும், ஏதாவது ஓரிடத்தில் கூட நிலையாக நிலைத்து இருக்கவில்லை. மொத்தப் பிரபஞ்சமும் ஆகாயத்தினுள் நகர்ந்து நிரந்தரமான பிரயாணத்தில் உள்ளது.

இந்த ஆகாயம் என்பது எவ்வளவு பிரம்மாண்டமானது? அப்படியானல் அந்த ஆகாயத்தைப் பற்றி நமக்குத் தெரியாதா? ஆகாயம் எவ்வளவு பிரம்மாண்டமாக இருந்தாலும் நாமும் அதற்குள்ள்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

அதுவே பிரம்மாண்டமாக இருந்தபோதிலும், நாம் எட்டக்கூடிய வகையில் சர்வ சாதாரணமாகவும் உள்ளது.

நமது மனதின் உள்ளார்ந்த தன்மை என்ன ? எது நமது இயற்கையான நிலை ? நமது அனுபவங்கள் அனைத்தும் கடந்த நிலை என்றால் என்ன ? அது நமக்குள் எப்படி இருக்கிறது ?

சில வருடங்களுக்கு முன்னால் செய்தித்தாளில் ஒரு விளம்பரம் வந்தது. அந்த விளம்பரத்தில் இரண்டு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தையின் படம் போடப்பட்டிருந்தது. அந்த விளம்பரம் எதற்காகப் போடப்பட்டிருந்தது என்பது நினைவில்லை. ஆனால் அந்த விளம்பரத்தின் உத்தி நன்றாக இருந்ததால் அது இன்னும் நினைவில் உள்ளது. விளம்பரத்தில் காட்டப்படும் அந்த குழந்தை மிகவும் சிறிய குழந்தை. விபரம் அறியாத வயதிலுள்ள ஒரு குழந்தை.

அந்தக் குழந்தை தனது கன்னத்தில் ஒரு விரலை வைத்திருப்பது போலவும். “எனக்கு ரொம்ப கவலையாக இருக்கு” என்று அந்தக் குழந்தை சொல்லுவதாகவும்.

-அந்த விளம்பரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

உண்மையில் அது நம்பமுடியாத அம்சம். ஒரு விபரமறியாத குழந்தை கவலையாக இருப்பதாகக் கூறினால் அது நம்ப முடியாத அம்சமாக இருக்கிறது.

அதனால்தான் அதை விளம்பரமாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஓர் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்திலும், என்னவென்று எட்டிப்பார்க்கும் நோக்கத்திலும் தான் அந்த விளம்பரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் குழந்தை தனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது என்று சொன்னால் அது நம்பும்படியாக இல்லை. அந்த மாதிரி ஒரு நிலைதான் நமது உள்ளார்ந்த நிலை.

நாம் சாதாரணமாக Innocent State (கள்ளங்கபடமற்ற தன்மை) என்று சொல்லுகிறோம். நாம் அனைவருமே குழந்தையாக இருந்துதான் வந்துள்ளோம். அந்தக் குழந்தைத் தன்மை என்பது நமக்குத் தெரியாத ஒன்றன்று.

ஆனால் அந்தக் குழந்தைத்தன்மையான நிலையை, ஏதாவது அனுபவத்தோடு நம்மால் ஒப்பிடமுடியுமா? எந்த அனுபவத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, அது வெறும் அனுபவமே ஒழிய, அது குழந்தைத் தன்மையல்ல. Innocent State அது அல்ல.

அந்தக் குழந்தைத்தன்மையான நிலை என்பது, எல்லாவிதமான அனுபவங்களும் அப்படியே கரைந்து போய்விடும் ஒரு நிலை.

எந்த அனுபவங்கள் வேண்டுமானாலும் வரலாம். ஒரு குழந்தை எத்தகைய அனுபவங்கள் வேண்டுமானாலும் வரலாம். ஒரு குழந்தைக்கு அனுபவங்கள் ஏற்படும். அதற்கு பலவிதமான அனுபவங்கள் ஏற்படும். ஆனால் எந்த அனுபவத்திலும் அந்தக் குழந்தை தங்கியிருப்பதில்லை.

ஆனால் அந்தக் குழந்தைக்கு இன்னும் அறிவு போதுமான அளவு வளர்ச்சியடையவில்லை. அதனால் கள்ளங்கபடமற்ற நிலை அந்தக் குழந்தைக்கு சாத்தியமாக உள்ளது.

அறிவு வளர்ந்த நிலையிலும், அந்த கள்ளங்கபடமற்ற குழந்தைத் தன்மை சாத்தியமாகும் பட்சத்தில்,

-அதனைத்தான் நாம் பூரண நிலை என்று கூறுகிறோம்.

அதனைத்தான் நம்முடைய யதார்த்த நிலையென்று கூறுகிறோம்; நமது இயற்கையான நிலையென்று கூறுகிறோம். நம்முடைய உண்மையான நிலை என்று கூறுகிறோம்.

நாம் எந்த நிலையை வேண்டுமானாலும் பயிற்சி செய்து கொண்டு வரலாம். எந்த அனுபவத்தையும் பயிற்சி பண்ணலாம். ஆனால் பயிற்சியின் மூலம் குழந்தைத் தன்மைக்கு வந்துவிட்டேன் என்று மட்டும் கூற முடியாது. பயிற்சி மூலமாக Innocent State ஐ அடைய முடியாது. இது அடையப்படும் இடமும் அல்ல. நாம் இருக்கும் இடமே அதுதான்.

“நான் சிரமப்பட்டு முயற்சிசெய்து ஆகாயத்தை அடைந்துவிட்டேன்” - என்று யாராவது கூறினால் அது உண்மையான செய்தியல்ல.

நாம் இருப்பதே ஆகாயத்தினுள்ள்தான். “நான் மிகவும் சிரமப்பட்டு ஏழுமாடிகளில் ஏறி ஏழாவது மாடிக்கு வந்து ஆகாயத்தைத் தொட்டுவிட்டேன்” என்று ஒருவர் கூறினால் அது வெறும் வேடிக்கையான செய்தி மட்டுமே.

ஆகாயத்தைத் தொட நாம் ஏழு மாடிகளில் ஏற வேண்டியதில்லை. தரைத் தளத்தில் இருக்கும்போதே நாம் ஆகாயத்தைத் தொட்டுக் கொண்டோம் இருக்கிறோம். நாம் ஆகாயத்தினுள்ள்தான் இருக்கிறோம்.

மற்றவை அனைத்துமே அனுபவங்கள். அனுபவங்களில் உயர்நிலை அனுபவங்கள் உள்ளன. கீழான அனுபவங்கள் உள்ளன. சாதாரண அனுபவங்கள் உள்ளன. சிறப்பான அனுபவங்கள் உள்ளன. அரிதான அனுபவங்கள் உள்ளன. ஆனால் கள்ளங்கபடமற்ற குழந்தைத் தன்மை என்பது அத்தகைய அனுபவங்களுள் ஒன்று.

எல்லா அனுபவங்களையும் கடந்த, எல்லா அனுபவங்களுக்கும் ஆதாரமான நிலைதான் நம்முடைய உள்ளார்ந்த நிலை. இதுதான் இந்த Innocent State இதுதான் இந்த கள்ளங்கபடமற்ற தன்மை.

நமக்குச் சொந்தமான. நமது இயற்கை நிலையான இந்த கள்ளங்கபடமற்ற குழந்தைத் தன்மையைத் தொலைத்து விட்டு, நாம் எத்தனையோ அனுபவங்களின் பின்னால் அலைந்து - சுற்றித்திரிந்துவிட்டு, கடைசியில்

மீண்டும் புறப்பட்ட இடத்துக்கே வருவதுதான் நாம் அடைய வேண்டிய கடைசி நிலையாகவும் உள்ளது.

கிறிஸ்தவ மதத்தில் கூட ஆதிபாவம் என்று கூறுவார்கள். பகுத்தறிவு மரத்தின் பழத்தைச் சாப்பிட்டதால் தான் பாவம் பண்ணிவிட்டான் என்று கூறுவார்கள். அதாவது நமது அனுபவ அறிவு அதிகரித்ததால் நாம் நமது குழந்தைத் தன்மையைத் தொலைந்துவிட்டோம். அதுதான் இந்த ஆதிபாவம்.

அனுபவ அறிவின் தாக்கம் அதிகமாக இருப்பதால், அதனைத் தாங்கியிருக்கும் நமது கபடமற்ற தன்மை, மறைபொருளாக மறைந்துவிடுகின்றது. எட்டாத கனியாக மாறிவிடுகிறது. எங்கொல்லாமோ சுற்றிவிட்டுக் கடைசியில் வர வேண்டிய இடமாக அமைந்திருக்கிறது.

நாம் தற்போது இருக்கும் இடத்தையும், அந்த ஆதாரமான இடத்தையும் எப்படித்தான் தொடர்புபடுத்துவது? அதுதான் நமது இயற்கையான நிலை என்று கூறுகிறோம். நாம் எப்போதும் இருக்கும் இடமும் அதுதான் என்று கூறுகிறோம். ஆனால் நாம் அங்கேதான் இருந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்வு நமக்கு இல்லை.

நாம் அங்கேதான் இருந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்வு நமக்கு ஏன் ஏற்படவில்லை ?

அப்படியானால் தற்போது நாம் எங்குதான் இருந்து கொண்டிருக்கிறோம்? நாம் கடைசியில் வந்து சேரவேண்டிய இடமும் அதுதான் என்று கூறுகிறோம்.

இப்போது நாம் செய்யவேண்டுவதுதான் என்ன ?

ஆனால், நாம் எதைச் செய்தாலும் அது அனுபவத்தைத் தான் கொடுக்கும். நாம் செய்வதற்கு அங்கே என்னதான் உள்ளது ?

புத்தர் ஒரு நாட்டுக்குப் போகிறார். அவரை அரசவைக்குக் கூட்டிச் சென்று அவருக்கு மரியாதை செய்கிறார்கள்.

அரசவையிலுள்ளவர்கள் அவரிடம் கேள்வி கேட்கிறார்கள்.

“புத்த பகவானே! நீங்கள் உங்களுடைய சீடர்களுக்கு எத்தனையோ விதமான பயிற்சிகளைக் கொடுப்பதாக நாங்கள் கேள்விப்படுகிறோம்...”

“ஆனால் நாங்கள் சமுதாயப் பணியில் இருக்கிறோம். எங்களுக்கு என்று குடும்பம் இருக்கிறது. உங்கள் சீடர்களைப் போன்று சிரமமான பயிற்சிகளை எங்களால் செய்யமுடியாது...”

“நாங்களும் செய்யக் கூடிய வகையில் எங்களுக்குத் தகுதியான. நாங்களும் பின்பற்றக் கூடிய வகையில் எளிமையான உபதேசங்களை மட்டும் எங்களுக்குக் கொடுங்கள்”.

-இப்படி அவர்கள் வேண்டுகின்றார்கள்.

அப்போது புத்தர் அவர்களுக்குக் கூறுகிறார்.

“நமக்கு மனதும் இருக்கிறது; உடலும் இருக்கிறது. மனதாலும் செயல்படுகிறோம். உடலாலும் செயல்படுகிறோம். உடலால் எவ்வளவு தூரம் செயல்படுகிறோமோ அவ்வளவு தூரம் உடலுக்கு நல்லது;

உடலுக்கு ஆரோக்கியம். உடலை அசைக்காமல் வைத்திருந்தால், அது துரு பிடிப்பதுபோல் இருந்து கெட்டுப்போய்விடும்.

“ஆனால் உங்களுடைய மனது, எந்த அளவுக்கு செயல்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு சும்மா இருக்கிறதோ, அந்த அளவுக்கு உங்கள் மனது ஆரோக்கியமாக இருக்கும்.

“உடல் அசைந்தால் பலம் பெறும் : மனம் அசையாதிருந்தால் பலம் பெறும்”.

-இப்படி எளிமையான ஒரு விளக்கத்தைக் கொடுக்கிறார்.

நாம் அனைவருமே பிரச்சினைகள் மிகுந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். எங்கு பார்த்தாலும் பிரச்சினைகளாகவே உள்ளன. ஒழுங்கு முறைகள் பல இடங்களில் சீர்குலைந்துள்ளன.

வெளியே மட்டுந்தான் இப்படியா என்று பார்த்தால்,

நமது மனத்தினுள்ளும் இப்படித்தான் பிரச்சினைகள் உள்ளன. நமது மனது நாம் சொல்லுவதைப்போல் கேட்பதில்லை. நாம் நினைப்பதைப் போன்று நடக்க முடிவதில்லை. நினைப்பதைப் போன்ற அனுபவங்களை அடைய முடிவதில்லை. எப்போதும் இன்பமாகவே இருக்க வேண்டும் என எண்ணுகிறோம். ஆனால் துன்பங்கள்தாம் வருகின்றன. பயப்படக்கூடாது என எண்ணுகிறோம்; ஆனால் பயம் வந்துவிடுகின்றது. கோபமே ஏற்படக்கூடாது என எண்ணுகிறோம். ஆனால் கோபமே ஏற்படக்கூடாது என வருகின்றது. ஆனால் கோபமே ஏற்படக்கூடாது என எண்ணுகிறோம்: ஆனால் கோபம்

வந்துவிடுகின்றது. ஆசையேபடக்கூடாது என நினைக்கிறோம்; ஆனால் ஆசை வந்துவிடுகிறது.

மனதளவிலும் நாம் ஒழுக்கத்தோடு. நற்பண்புகளோடும், நற்குணங்களோடும் இருக்கவேண்டும் என எண்ணுகிறோம்.

உலகத்து அமைவுகளும் ஓர் ஒழுங்குமுறையோடு இருக்கவேண்டும் என எண்ணுகிறோம்.

அகமாயினும் சரி, புறமாயினும் சரி ஒழுங்குமுறை என்பது தேவையாக உள்ளது. இதையே நாம் அனைவரும் விரும்புகின்றோம். நமது இந்த விருப்பம் நியாயமானதாகவும் உள்ளது.

இந்த ஒழுங்குமுறையை எப்படிக் கொண்டுவருவது என்பதில்தான் இரண்டுக்கும் வித்தியாசம் ஏற்படுகிறது.

உலகத்தில் ஒழுங்குமுறை தேவைப்படுகிறது. நமது வீட்டுமுன்னால் தெருவெல்லாம் தாறுமாறாக சாக்கடை ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. ரோடுகளெல்லாம், குண்டும் குழியுமாக உள்ளன. இவை அப்படியே இருக்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டால், அவை ஒருபோதும் சரியாகாது.

சாக்கடை மேலும் பெரிதாகிவிடும். ரோடானது மேலும் குண்டும் குழியுமாகிவிடும்.

புற உலகைப்பொருத்த அளவில், நாம் முயற்சியுடன் செயல்பட்டால்தான் அனைத்தையும் சீராக்க முடியும். எல்லாம் அதுபோக்கில் சரியாகிவிடும் என்று விட்டுவிட்டால் அவை சரியாகாது. பயிர்களைப் பராமரிக்காமல் அது

போக்கில் விட்டுவிட்டால், அங்கு பயிர் விளையாது; களையும் புதருந்தான் ஏற்பட்டுவிடும்.

புற உலகைப் பொருந்த அளவில் செயல்தான் முக்கியம். எதைச் செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டும். எதைச் செய்யக் கூடாதோ அதனைச் செய்யக்கூடாது. எந்தச் செயலாக இருந்தாலும். அதற்கான ஒழுங்கு முறைப்படி முயற்சி எடுத்து செயல்படுத்தினால்தான் அந்தச் செயல் வெற்றி பெறும்.

ஆனால் இதே பாணியை நமது அகச் செயலுக்கும் பின்பற்றிவிடுகின்றோம். இங்குள்ள நடைமுறை என்பது தலைகீழாக உள்ளது.

அகத்தைச் சீரமைக்கிறேன்; அகத்தை ஒழுங்குபடுத்துகிறேன் என்று சொல்லி நமது மன இயல்புகளை ஒழுங்குபடுத்த நாம் முயலுவோமாயின்.

-அது அடிவானத்தைத்தேடி ஓடுவதைப் போன்றது தான்.

தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது, அடிவானம் தெரிவதுபோல் தோன்றும். இந்த வயல்பரப்புக்கு அந்த பக்கமாகவோ, அந்த முகட்டுக்கு அந்தபக்கமாகவோ இருப்பதுபோல் இந்த அடிவானம் தோன்றும்.

ஆனால் அதைத்தேடி நாம் போக ஆரம்பித்தால், உலகத்தை எத்தனை சுற்றுக்கள் சுற்றி வந்தாலும். அந்த அடிவானம் அப்படித்தான் தெரியும். அதனை நெருங்க முடியாது.

அகத்தை சரிப்படுத்தி அதனைச் சீரமைப்பதற்கா நாம் எந்த முயற்சிகளை மேற்கொண்டாலும். அது தோல்வியில்

தான் முடியும். அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் செம்மையான நிலை என ஒரு நிலையே கிடையாது.

அகம் என்பதே - மனம் என்பதே - நமது கைகளில் உள்ளதன்று.

நமது கைகளில் இல்லாத ஒன்றை நமது கைகளில் உள்ளதாக எண்ணிக்கொள்ளுகிறோம்.

அகத்தை எதிர்த்துப் போராடத் நிலையில்.

மனதை எதிர்த்துப் போராடத் நிலையில்.

-நமது அகப் பிரச்சினைகள் அனைத்தும், தாமாகவே தீர்வடைந்துவிடுகின்றன.

ஒருவர் தனது பிரச்சினையைக் கூறினார். “எனக்கு மிகச் சுலபமாகக் கோபம் வந்து விடுகிறது. கோபத்தை என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. எல்லா பிரச்சினைகளையும் சுலபமாக வெற்றிபெற்றுவிடுகிறேன். இந்த கோபத்தை மட்டும் வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை”.

-இப்படி அவர் தனது பிரச்சினையைப் பற்றி எடுத்துக் கூறினார்.

அது பற்றி அவரிடம் வேடிக்கையாக வினவினோம்.

“உங்களுக்குக் கோபப்படுபது என்பது சிரமமான ஒன்றல்ல. மிகவும் எளிதாகக் கோபப்பட்டுவிடுவீர்கள். சரி; உங்களுக்குக் கோபப்பட முழுமையாக அனுமதி கொடுத்து விடுவதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். காலையிலிருந்து இரவு வரை கோபத்துடனேயே உங்களால் இருக்க முடியுமா?”

கோபத்தைக்கட்டுப்படுத்துவது மட்டுமன்று ; கோபத்தை வைத்துக்கொள்ளுவதும் கூட சிரமமானது.

அப்போதுதான் கோபத்தினுடைய தன்மையே நமக்கு புரிகின்றது.

எல்லாவிதமான உணர்வுகளும், அவை எப்படி வருகின்றனவோ அப்படியே மறைந்துபோய் விடுகின்றன. நாம் அவற்றை சரிசெய்வதற்காக காத்திருப்பதில்லை.

ஆனால் நாம் அதனை எதிர்த்துப் போராடுவதுபோல் போராடி, அதற்கு நம்மையறியாமலேயே உயிர் கொடுத்து விடுகின்றோம்.

எல்லா உணர்வுகளும், தாமாக வந்துவிட்டு, தாமாகப் போய்விடுகின்றன.

அவற்றைச் சீராக்க வேண்டும் என்று போராடுவதால் தாம் அவை உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நமது மனதில் கோபம் ஏற்படுகிறது என்றால் அதனை நாம் கட்டுப்பட்டுத்தாவிட்டால், அந்தக் கோபத்தை நாம் மற்றவர்மேல் காட்டி, அது பெரிய பிரச்சினைகளைக் கொண்டுவந்து விடாதா?

-இப்படித்தான் நாம் எண்ணுகிறோம்.

ஆனால் நமது கோபமோ, வேறு ஏதாவது உணர்வுகளோ,

-அவையாக எந்தப் பிரச்சினைகளையும் கொண்டு வருவதில்லை.

நம்முடைய உணர்வுகள் எப்படி செயல்படுகின்றன என்பதை நாம் சற்றுப் பொறுமையாகக் கவனித்தால், நமக்கே இதுபுரிந்துவிடும்.

நாம் அவற்றை மேம்போக்காகப் பார்த்தால், அவை நமக்கு பிரச்சினைகளைக் கொண்டுவந்துவிடதா என்றுதான் எண்ணத் தோன்றும்.

நாம் நமது வீட்டின் முன்புள்ள “சிட்அவுட்” டில் உட்கார்ந்திருக்கிறோம். நம் வீட்டின் முன்புள்ள தெருவில் பலரும் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் நமக்குத் தெரிந்தவர்களும் உள்ளனர்; தெரியாவதர்களும் உள்ளனர்.

அப்படிப் போவோரில், நமக்குத் தெரிந்தவர்கள் எவராவது போகும்போது, அவர்களைப் பார்த்து, “ஹலோ சார்! எப்படி இருக்கிறீர்கள் ?” என்று நாம் கேட்டோமானால், அவர் வாசலைத் திறந்து கொண்டு நமது காம்பவுண்டுக்குள் வந்துவிடுவார். “ஆமாம் நான் நன்றாக இருக்கிறேன். நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்கள் ?” என்று நம்மை நலம் விசாரிக்க ஆரம்பித்துவிடுவார்.

நாம் அவரைக் கூப்பிடாமல் இருந்தால், அவர் அவர்வழியிலேயே போயிருப்பார். நாம் உட்கார்ந்திருப்பது கூட அவரது பார்வையில் பட்டிருக்காது.

இதைப்போன்று நமக்கு வேண்டாதவர் ஒருவர் தெருவில் போவதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். நாம் அவரைப் பார்த்து, “நீ எப்படி இந்த வழியாகப் போகலாம்?” எனக் கேட்போமாயின்.

அவர் அங்கே நின்று விடுவார். வெளியில் நின்று கெண்டோ அல்லது காம்பவுண்டுக்குள் நுழைந்தோ நம்மிடம் சண்டையிட ஆரம்பிப்பார்.

இப்படி, தாமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கும் உணர்வுகளை,

நாமாக வலிந்து கையில் எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம். Adopt செய்துவிடுகிறோம். இப்படி கையில் எடுப்பதுதான் பிரச்சினை.

ஓர் இசைக் கருவியை உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்வோம். ஓர் ஆர்மோனியப் பெட்டியை எடுத்துக்கொள்வோம். அதில் ஒரு கட்டையை நாம் அழுத்தினோமென்றால் அதிலிருந்து ஓர் இசை வெளிப்படும்.

அப்படி வெளிப்பட்ட இசை எவ்வளவு நேரம் இருக்கும்?

அரை வினாடி நேரந்தான் அந்த இசை நிலைத்திருக்கும்.

அந்த இசை மேலும் தேவையென்றால் நாம் மேலும் ஒரு தடவை அந்த கட்டையை அழுத்தினால்தான் ஏற்படும்.

சிலவிதமான சுவிட்சுகள் உண்டு. அதனை ஒரு தடவை நாம் அழுத்தினால் விளக்கு எரியும். அதே சுவிட்சை மீண்டும் ஒரு முறை அழுத்தினால் விளக்கு அணைந்துவிடும்.

அதைப் போன்று ஒரு இசை வரும்போது, அதுபோய்விடவேண்டும் என நினைத்து மீண்டும் கட்டையை அழுத்தி விடுகிறோம்.

ஆனால் அந்த இசை புதுப்பிக்கப்பட்டு விடுகிறது.

தானாக மறைந்து செல்லும் உணர்வை, நாம் ஏதோ ஒரு காரணத்தைக் கூறி அதனைக் கையில் எடுத்து விடுகிறோம். அதனை Adopt செய்துவிடுகிறோம்.

நாம் அதனைக் கையில் எடுப்பதால்தான் அது உயிர் பெற ஆரம்பிக்கிறது.

நமது உணர்வுகள் தாமாகத் தோன்றி தாமாக மறைகின்றன என்பதை நாம் கண்டுபிடித்துவிட்டோமென்றால் -அங்கே நாம் செய்வதற்கு எதுவுமே கிடையாது.

நம்முடைய அனுபவங்கள், நம்முடைய உணர்வுகள், நம்முடைய இயல்புகள் அனைத்தும் தாமாக வந்துவிட்டு தாமாக மறைந்து போய்விடும் தன்மையில் உள்ளன.

இவற்றை சரி செய்யவேண்டும் அல்லது திருத்தி அமைக்க வேண்டும் என்று நாம் எதையாவது செய்யும்போது தான்,

இருக்கிற உணர்வை எதிர்த்துப் போராடக் கூடிய ஒரு தன்மைக்கு நாம் வந்து விடுகின்றோம்.

அவற்றை எதிர்த்து நாம் போராடும்போதுதான் அவை பலம்பெற ஆரம்பிக்கின்றன.

அவ்வாறு நாம் போராடாதபட்சத்தில், அந்த உணர்வுகள் அனைத்தும், அவை எப்படித் தாமாக வந்தனவோ, அப்படித் தாமாக மறைவதை நாமே கண்டு பிடிக்கலாம்.

இதை நமக்கு நாமே கண்டுபிடித்தால்தான் இது எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்பது நமக்குப் புரியும்.

பொதுவாகச் சொல்லும் ஒரு பழமொழி உண்டு - “பஞ்சையும் நெருப்பையும் பக்கத்தில் வைத்தால் பற்றிக் கொள்ளும்” - என்று.

இது எவ்வளவு தூரம் உண்மை ?

பஞ்சின் மீது நெருப்பை வைத்தால் தீ பற்றிக் கொள்ளத்தான் செய்யும்.

நமது பூஜை அறையில் உள்ள அகல் விளக்கில் பஞ்சினால் உருவாக்கப்பட்ட திரிதான் உள்ளது.

நெருப்பை வைத்தவுடன் திரியில் தீ பற்றிக் கொள்ளாது.

சிலநேரம் ஒரு குச்சிக்கு இரண்டு குச்சியைகூட கொழுத்தி வைக்க வேண்டியது ஏற்படும்.

நமக்கு ஏற்படும் மோசமான உணர்வுகள் அனைத்துமே நம்மை மோசமான செயல்களில் ஈடுபடுத்தும் எனக் கூறமுடியாது.

அந்த உணர்வுகளை நாம் கையில் எடுத்துக் கொண்டால் மட்டுமே அவற்றை Adopt செய்தால் மட்டுமே - தவறான செயல்கள் ஏற்படுகின்றன.

தானாக ஏற்படும் உணர்வுகள் ஒரு போதும் நம்மைத் தவறான செயல்களுக்குக் கொண்டு செல்லுவதில்லை.

அந்த உணர்வுகளுக்கு நாம் மனப்பூர்வமாக ஒப்புதல் கொடுத்து, அவற்றை எப்போது நம்முடைய உணர்வுகளாக அங்கீகரித்துக்கொள்ளுகிறோமோ, அதுதான் சரி என்று எப்போது அவற்றை நியாயப்படுத்துகிறோமோ,

அவைதான் சரி என்று நமக்கு நாமே எப்போது உறுதி செய்து கொள்ளுகிறோமோ

-அதற்குப் பிறகுதான் தவறான செயல் ஏற்படுகின்றது.

அப்போது நாம் இரட்டை நாடகம் ஆடிவிடுகின்றோம். Double Play செய்து விடுகின்றோம்.

வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு வேண்டும் என்று நமது முடிவை மாற்றிக்கொள்ளுகிறோம்.

நாம் கையில் எடுத்துக்கொள்ளுவது - நமது Adoption - அனைத்தும் இப்படித்தான் செயல்படுகிறது.

அப்படி நாம் கையில் எடுத்துக் கொள்ளாத பட்சத்தில், அனைத்து உணர்வுகளும் தாமாக வந்துவிட்டு, தாமாக மறைந்துவிடும் தன்மைக்கு வந்துவிடுகின்றன.

அந்நிலையில், நம்மைச் சரி செய்வதற்கோ, சீரமைப்பதற்கோ, எதுவுமே தேவையில்லை.

அங்கே பிரச்சினைகளே இருப்பதில்லை.

கடலில் அலை ஏற்படுகிறதென்றால், அவற்றை அப்புறப்படுத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லை. அவை தாமாக மறைந்துவிடுகின்றன.

நாம் தேவையற்ற போராட்டத்தில் ஈடுபடும் பட்சத்தில், அந்தப் போராட்டம் என்றென்றும் முடிவுக்கு வராது.

செம்மையான மனதை அடைய வேண்டுமென்ற லட்சியத்தை வைத்துக்கொண்டு நமது உணர்வுகளை எதிர்த்துப் போராடிவிடுகின்றோம்.

இது கற்பனைகளுக்கும், கனவுகளுக்கும் சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் இவை அனைத்தும் யதார்த்த நிலைக்கு விரோதமானவைகளே.

நம்முடைய கற்பனை வினோதமாக உள்ளது. சின்னச் சின்ன அலைகளையெல்லாம் உள்ளடக்கிய ஒரு பேரலையாக மாறி விடவேண்டும் என்று கூட கற்பனை செய்து கொள்ளுகிறோம். பிரம்ம சொரூபம் என்பதைக்கூட ஒரு மன உணர்வாகக் கற்பனை செய்து கொள்ளுகிறோம்.

“ஆன்ம சொரூபமாகிவிட வேண்டும் ; உணர்வுகளின் உயர்நிலையை அடையவேண்டும்” - இப்படியெல்லாம் கற்பனை செய்து கொள்ளுகிறோம்.

இவை அனைத்துமே மனோலயத்தோடு சேர்ந்தவை.

நாம் எத்தனையோ விதமான உயர்ந்த அனுபவங்களைப் பெறலாம். அது எத்தகைய உயர்நிலை அனுபவமாக இருந்தாலும் சரி, அது மறைந்துதான் ஆக வேண்டும். நிலையான - மாறுதலற்ற அனுபவம் என்று எதுவுமே கிடையாது.

அனுபவங்களின் இயல்பே, வருவதும் போவதுமாக உள்ளதுமான்.

நிரந்தரமான ஓர் அனுபவத்தை நாம் எதிர்பார்த்தோமானால்,

நிரந்தரமான ஓர் உயர்நிலை

-நிரந்தரமான ஒரு செம்மையான நிலை ஆகியவற்றை நாம் எதிர்பார்த்தோமானால்; அது போராட்டத்தையே கொடுத்துவிடும்.

அந்தப் போராட்டமில்லாத தன்மை ஏற்பட வேண்டுமென்றால், நிரந்தரமான உயர்நிலை அனுபவத்தை அடைய வேண்டுமென்ற போக்கைக் கைவிட வேண்டும்.

போராட்டமில்லா தன்மையில் நமது மனது செயல்படும்போது.

நமது பிரச்சினைகள் அனைத்தும் முக்கியத்துவத்தை இழந்துவிடுகின்றன.

நமது மனோ இயக்கமே, முக்கியத்துவம் இல்லாத ஓர் இயக்கமாக மாறிவிடுகிறது.

நமது அனுபவங்கள் அனைத்துமே முக்கியத்துவம் இல்லாதவைகளாகப் போய்விடுகின்றன.

அந்நிலையில் குழந்தைத் தன்மையின் யதார்த்தம் நம்மையறியாமல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

எல்லா அனுபவங்களும் தானாக வந்து தானாக மறைந்து போய்விடும் நிலையில் நாம் அனைவரும் அறிவுள்ள குழந்தைகளாக மாறி விடுகிறோம்.

நமது கள்ளங்கபடமற்ற தன்மை என்பது, அறிவுக்கு விரோதமில்லாத கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையாக அமைந்துவிடுகின்றது.

நம்முடைய உண்மையான யதார்த்தநிலை நம்முடனேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

அதுதான் நம் மனதினுடைய சொந்தமான-இயற்கையான நிலை,

எந்த அனுபவங்களையும் தக்க வைப்பதற்குப் போராடாத-எந்த அனுபவங்களையும் அப்புறப்படுத்துவதற்குப் போராடாத - ஒரு யதார்த்த நிலை அங்கு ஏற்படுகிறது.

அந்த இயக்கமே, “தானாக நடக்கும்” ஒருவித இயக்கமாக மாறியமைந்து விடுகிறது.

தூய்மைப்படுத்துதலும், சுத்தமாக்குதலும் தாமாக நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

நாம் இருக்கும் நிலையை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டதனால், நமது நிலை தொடர்ந்து அப்படியே இருப்பதில்லை.

சில ஊர்களில் ஆறு ஓடுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். அந்த ஊரிலுள்ள சாக்கடையையும் அந்த ஆற்றில்தாம் சேர்த்திருப்பார்கள்.

அதே ஆறு தொடர்ந்து சில ஊர்களைக்கடந்து செல்லும் போது, சில ஊர்களிலுள்ள கோவிலுக்கான அபிஷேக தீர்த்தத்தைக் கூட அந்த ஆற்றிலிருந்துதான் எடுப்பார்கள்.

அதனைச் சாக்கடையாகக் கருதுவதில்லை. அது சாக்கடையாகவும் இருப்பதில்லை.

நமது மனதை நாம் அதுபோக்கில் விட்டுவிடுவதால், அது அப்படியே தேங்கி, சாக்கடையாக மாறிவிடுவதில்லை, அது தனது தொடர் இயக்கத்தில், தன்னைத்தானே சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளுகிறது. தன்னைத்தானே வேறு பரிமாணத்துக்கு கொண்டுவந்துவிடுகிறது.

அக நிலையைப் பொருத்த அளவில்

-நாம் செய்வதற்கு எதுவுமே இல்லை என்பதைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.

அகத்தளவில் நாம் செய்வதற்கு ஏதாவது இருக்கிறது என்று நாம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்வரை அது நமக்குள் போராட்டத்தையே கொண்டு வந்துவிடுகிறது.

நாம் செய்வதற்கு, அகத்தளவில் எதுவும் இல்லையென்பதை எப்போது கண்டுபிடிக்கிறோமோ, அந்தக் கண்டுபிடிப்பே நமக்கு விடுதலையைக் கொண்டு வருகிறது. Liberation ஐ ஏற்படுத்துகிறது.

அக நிலையில் நாம் ஒரு செம்மையான நிலையை அடைவதாக இருந்தால்,

-அக நிலையில் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்று கண்டுபிடித்து,

-அக நிலையில் எதுவும் செய்யாமல் இருக்கும்போதே அது சாத்தியமாகிறது.

நாமாகச் செயல்பட்டுத்தான் நம்மை நாமே சீரமைக்க வேண்டும் என்று செயல்பட ஆரம்பித்தோமானால் அந்தச் “சீரான நிலை” என்பது அடிவானத்தைத் தேடிப்போவதாகவே அமைந்துவிடும்.

இந்த நிலையை நாம் எப்படித்தான் அடைவது ? எப்படித்தான் இதனைச் சாதிப்பது ?

சில பொருட்களை ஏலம்விடுவதை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம். அதன் செயல்முறையை நீங்கள் தெரிந்து வைத்துள்ளீர்களா ?

உதாரணத்துக்கு ஒரு மோட்டார் வாகனத்தை ஏலம் விடுவதாக இருந்தால்,

“இந்த வண்டியின் விலை ரூபாய் பத்தாயிரம் “with all its defects” என்று ஏலம் விடுவார்கள். அதாவது, “இந்த வண்டியின் விலை, அதன் குறை நிறைகளுடன் ரூபாய் பத்தாயிரம்” என்று ஏலம் விடுவார்கள். இந்த வண்டி மிகவும் நல்ல நிலையில் இருக்கிறது என்று கூறி ஏலம் விடுவதில்லை. அதன் குறை நிறைகளை வாங்குபவர்கள் தாம் முடிவு செய்து கொள்ள வேண்டும்.

மனோரீதியான செம்மையான நிலையொன்றை நாம் அடைய நினைத்தோமானால், அது நம்மைவிட்டு வேறு எங்கேயோ இருப்பதுபோலவே எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம்.

நம்முடைய குறை நிறைகளோடு.

-நாமே அந்த முழுநிலையில் இருப்பதாக, நம்மை நாமே ஏற்றுக்கொள்ளுவோமாயின்.

நமக்கு “எதிர்காலம்” என்று எதுவுமே கிடையாது.

அந்நிலையில் உங்களை நீங்களே எடுத்துக் கொள்ளும்போது, புத்தருக்கும் உங்களுக்கும் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது.

“என்னுடைய அகநிலை அனைத்தும் சுத்தமான பிறகுதான் நானும் புத்தரும் ஒன்றாக முடியும்” என்று நாம் முடிவு செய்தோமானால்,

-நாம் எத்தனை பிறவி எடுத்து முயற்சி செய்தாலும்கூட,
அப்படியொரு நிலை சாத்தியமே இல்லை.

அப்படியொரு நிலை என்பது வெறும் கற்பனையான நிலையே.

நமது அன்றாட அனுபவ நிலைதான் நம்முடைய யதார்த்தமான உண்மையான நிலை.

நமது யதார்த்த நிலையை நாம் மனப்பூர்வாக ஏற்றுக் கொண்டோமென்றால்.

இவையெல்லாம் மாறுதலடைந்த நிலைதான் சரியான நிலை என்று கருதாமல், நமது யதார்த்த அனுபவங்களையே முழு மனதுடன் ஏற்றுக் கொண்டோமென்றால்,

-அனைத்தும் தாமாகவே சரியாகிவிடும்.

-அனைத்தும் தாமாகவே சீரடைந்துவிடும்.

இந்த மனப்பான்மையை வளர்ப்பதுபோல். சிறிய வயதில் கூட நமக்குப் பல கதைகளைக் கூறுவதுண்டு.

ஒரு விறகு வெட்டி மரத்தில் ஏறி விறகு வெட்டுகிறான். அவனது கோடாரி, மரம் வெட்டும்போது தவறி ஆற்றினுள் விழுந்துவிடுகிறது. அந்த ஆறு, எவரும் இறங்கமுடியாத காட்டாறு. அதை எடுக்க முடியாது வருந்துகிறான். தேவதையொன்று அவனிடம் வந்து அவனது குறையைக் கேட்கிறது. அதுவே ஆற்றினுள் இறங்கி தங்கக் கோடாரி ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுகிறது. “இதுதானா உனது கோடாரி?” எனக் கேட்கிறது.

இவன் அது தனது கோடாரி அல்ல என்று கூறிவிடுகிறான். அந்தத் தேவதை அதை நீரில் போட்டுவிட்டு

மீண்டும் மூழ்கி வெள்ளிக் கோடாரி ஒன்றை எடுத்து, “இதுவா உன்னுடையது ?” எனக்கேட்கிறது.

அதுவும் இல்லையெனக் கூறியதும் தேவதை அதனையும் ஆற்றில் போட்டுவிட்டு, மீண்டும் ஆற்றினுள் இறங்கி அந்த விறகு வெட்டியின் இரும்புக் கோடாரியை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அதுதான் தனது என்று விறகு வெட்டி கூறியதும், அந்த தேவதை மூன்று கோடாரிகளையுமே அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு மறைந்துவிடுகிறது.

இதனைக் கேள்விப்பட்ட இன்னுமொரு விறகுவெட்டி ஆசைப்பட்டு அந்த இடத்துக்கு வருகிறான், வேண்டுமென்றே கோடாரியை ஆற்றினுள் தவறவிடுகிறான் கோடாரிக்காக வருந்துவதுபோல் நடிக்கிறான். அந்தத் தேவதை அவனுக்கு உதவி செய்ய முன்வந்து, ஆற்றினுள் இறங்கி தங்கக் கோடாரியை எடுத்துக் காட்டுகிறது. “இது உன்னுடைய கோடாரிதானா ?” என்று கேட்கிறது.

இந்த விறகு வெட்டி “இதுவும் என்னுடையதுதான்” என்று கூறுகிறான்.

கோபங்கொண்ட தேவதை, “இதனைப் பெற உனக்குத் தகுதியில்லை” என்று கூறி அந்தக் கோடாரியுடன் மறைந்து விடுகின்றது.

யதார்த்தத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுவதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து இப்படிப் பலவிதமான கதைகள் போதிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

நமது குறை நிறைகளோடு நம்மை நாமே ஏற்றுக் கொள்ள நாம் கற்றுக்கொண்டால், உண்மையான தீர்வு அங்குதான் சாத்தியமாகிறது.

நம்மை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலமாக மட்டுமே உண்மையான உயர்நிலை நமக்குள் மலர்ந்திருக்கின்றது.

நாம் இருக்கும் நிலை சரியான நிலை அல்ல: நாம் அதனை மாற்றிச் சீரமைத்து, உன்னதமான உயர்நிலையை அடைய வேண்டும் என்று முயலுவோமாயின்.

-அது ஒருவித போராட்டத்தையே நமக்குள் ஏற்படுத்திவிடும்.

போராடுவதன் மூலம், நாம் எந்தக் காலத்திலும் உண்மையான தீர்வை அடைந்திட சாத்தியமே இல்லை.

இதை நமக்கு நாமே மனப்பூர்வமாகப் புரிந்து கொண்டால்,

நாம் இருக்கும் நிலைதான் உயர்ந்தநிலை;

நாம் இருக்கும் நிலைதான் தெய்வீகநிலை;

நாம் இருக்கும் நிலைதான் புத்தர்நிலை;

நாம் இருக்கும் நிலைதான் அந்த Innocent State;

நாம் இருக்கும் நிலைதான் அந்த கள்ளங்கபடமற்ற குழந்தை நிலை;

-இதை நமக்கு நாமே புரிந்து கொண்டு,

“நாம் புரிந்து கொண்டது சரிதான்” என்று நமக்கு நாமே அங்கீகாரமும் கொடுத்துவிட்டோம் என்றால்,

இது நாமே நமக்கு நாமே கண்டுபிடித்த
உண்மையாகிவிடும்,

புத்தர் எவ்வளவோ போராடிப் பார்த்து, எதுவும்
முடியாமல், ஒரு மனம் ஒடிந்த நிலையில்தான் இதனைக்
கண்டுபிடிக்கிறார்.

அப்படி நாமும் போராடித் தோல்வியடைந்து, ஒரு
மனம் ஒடிந்த நிலையில்தான் இதனைக் கண்டுபிடிக்க
வேண்டுமென்ற கட்டாயம் கிடையாது.

அறிவுபூர்வமாக நம்மை ஆய்வு செய்து நம்முடைய
யதார்த்த உண்மையைக் கண்டுபிடித்தது.

-மனதளவில் அகத்தைப் பொருத்த அளவில். “நாம்
செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை” என்பதைப் புரிந்து
கொண்டோமானால்.

நமது மனதே,

-வேறு ஒரு பரிமாணத்தில் செயல்பட ஆரம்பித்துவிடும்.

அதுவரையிலும், எதையோ அடைய வேண்டும்,
எப்படியோ மாறவேண்டுமென்று,

-எதையோ தேடித்தேடிப் போராடிவந்த நமது
மனதானது.

எதையும் தேடிப் போராடாத தன்மையுள்ள மனதாக
மாறிவிடுகிறது.

அப்படியொரு வித்தியாசமான பரிமாணமுடைய
மனதின் பகுதியை நமக்குள்ளேயே நாம் தரிசிக்கிறோம்.

தேடுதலற்ற நிலையில் செயல்படும் மனதுதான்.

-ஆசைப்படாத தன்மையுடைய மனதாக.

-ஒரு Innocent State ஆக.

- ஒரு கள்ளங்கபடமற்ற மனதாக, அமைந்திருப்பதை நமக்கு நாமே தரிசனம் செய்கிறோம்.

இதுதான் நம்முடைய இயல்பான நிலை.

இதுதான் நம்முடைய மனதின் உள்ளார்ந்த, இயற்கையான நிலை.

இதுதான் நமது பூரண நிலை.

இது முடிந்துபோன பூரண நிலையன்று ; இது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பூரண நிலை;

-தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் பூரண நிலை.

